



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 190/2012-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti S., s. r. o., M., zastúpenej advokátkou JUDr. Ž. V., M., ktorou namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Cb 396/2003, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti S., s. r. o., **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. apríla 2012 doručená sťažnosť spoločnosti S., s. r. o., M. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Ž. V., M., ktorou namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Cb 396/2003.

Sťažovateľka uviedla, že 26. septembra 2002 podala okresnému súdu návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým sa od odporcu domáhala zaplatenia sumy 76 950 Sk s prísl. Konanie bolo vedené okresným súdom pod sp. zn. 53 Rob 2590/02. Dňa 26. novembra 2002 okresný súd vydal platobný rozkaz, proti ktorému podal odporca odpor. Veci bola následne pridelená sp. zn. „32 Cb 39/2003“. Dňa 18. decembra 2003 sa sťažovateľka vyjadrila k odporu. Okresný súd ďalej konal veľmi sporadicky, pojednávania odročoval pre neúčast' odporcu, jeho právneho zástupcu, ako aj z dôvodu nečinnosti okresného súdu. Takmer sedem rokov sa sťažovateľka nachádza v stave právnej neistoty. Týmto konaním okresného súdu sa obmedzilo jej „*právo na spravodlivý proces*“, čím došlo k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy.

V petite sťažnosti sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že „*v konaní Okresného súdu Košice I vedenom pod sp. zn. 32 Cb 396/2003*“ bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a „*právo na spravodlivý proces*“ podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a aby sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 269,58 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Uvedené osobitne platí v prípadoch, v ktorých sú osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd zastúpené kvalifikovaným právnym zástupcom, advokátom.

Povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie

konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09).

Preskúmaním obsahu sťažnosti ústavný súd dospel k zisteniu, že sťažovateľka v odôvodnení a v petite sťažnosti neuviedla totožné spisové značky konania vedeného okresným súdom, v ktorom malo dôjsť k porušeniu jej označených práv.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť neobsahuje jasný a zrozumiteľný petit ako východisko pre rozhodnutie ústavného súdu, čo je jednou zo všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania pred ústavným súdom podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľka taktiež riadne neodôvodnila, aký aspekt práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru namieta.

Ústavný súd pripomína, že takéto nedostatky zákonom predpísaných náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Nedostatok, resp. nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí návrhu účastníka konania je v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu dôvodom odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (podobne napr. IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 210/09, III. ÚS 32/2011).

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Nad rámec uvedeného ústavný súd upozorňuje sťažovateľku na to, že v prípadoch namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd skúma, či sťažovateľ v súlade s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde využil všetky právne prostriedky, ktoré mu na ochranu označeného práva poskytuje zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v ustanoveniach § 62 a nasl. V posudzovanom prípade

sťažovateľka nepreukázala, že pred podaním sťažnosti ústavnému súdu postupovala tak, ako jej to citovaný zákon umožňuje. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu nevyčerpanie tohto právneho prostriedku ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je dôvodom odmietnutia sťažnosti ako neprípustnej (m. m. IV. ÚS 306/04, III. ÚS 73/05, III. ÚS 78/05).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. mája 2012